

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

TĖVŲ, MARIJONU, BENDRADARBIŲ, SAVAITRAŠTIS

KRISTUI IR
BAŽNYČIAI
1909-1959

1959 M. BALANDŽIO (APR.) 18 D.
NR. 16 39-JI METAI

III SEKMADIENIS PO VELYKŲ

Evangelija

Jon. 16, 16 - 22

Lėkcija

1 Petr. 2, 11 - 19

ANUO metu: kalbėjo Jėzus savo mokytiniais: Dar valandėlė, ir jūs jau nebematysite manęs; ir vėl valandėlė, ir matysite mane, nes aš einu pas Tėvą. Tuomet kai kurie iš jo mokytinių kalbėjosi tarp savęs. Kas tai yra, ką jis sako: Dar valandėlė, ir matysite mane; ir: Aš einu pas Tėvą? Taigi, jie klausinėjosi: Ką tai reiškia, ką jis sako: Valandėlė? Mes nežinome, ką jis kalba. Jėzus suprato, kad jie norėjo jį klausyti ir jiems tarė: Jūs klausinėjate vienas kitą apie tai, kad aš jums pasakiau. Valandėlė, ir nebematysite manęs, ir vėl valandėlė, ir matysite mane. Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, jūs verksite ir raudosite, o pasaulis džiaugsis. Jūs būsite nuliūde, bet jūsų nuliūdimas pavirs džiaugsmu. Moteriškė gimdydama turi nuliūdimo, nes jos valanda atėjo. Pagimdžiusi gi kūdikį, jau nebeatsimena suspaudimo dėl džiaugsmo, kad gimė pasauliui žmogus. Taip ir jūs dabar, tiesa, turite nuliūdimo, bet aš vėl jus matysiu; tuomet jūsų širdis džiaug-

MYLIMIAUSIEJI: Aš maldauju jus, susilaikykite, kaip ateiviai ir keleiviai, nuo kūno geidulių, kurie kovoja prieš sielą. Tebūnie jūsų pasielgimas tarp pagonių geras, kad ir ten, kur jie neteisingai apkalbinėja jus, lyg piktadarius, pažintų jus iš gerų darbų ir garbintų Dievą aplankymo dieną. Taigi, pasidukite kiekvienai žmonių tvarkai dėl Dievo; ar tai karaliui, kaip valdovui, ar tai vadams, kaip jų siūstiems atkeršyti piktadariams ir pagirti gerųjų. Nes tai yra Dievo valia, kad, gera darydami, priverstumėte nutilti neišmanančiųjų žmonių nežinojimą; kaip laisvieji, ne kaip tie, kurie daro iš laisvės piktybei dangalą, bet kaip Dievo tarnai. Visus gerbkite, mylėkite brolius, Dievo bijokite, karalių gerbkite. Jūs, vergai, būkite pasidavę visa baime valdovams ne tik geriems ir romiems, bet ir neapkenčiamiems. Nes tai yra malonė Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje.

sis, ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų neatims.

ŠIO SEKMADIENIO MALDA

Dieve, kursai klystantiems, kad gailėtų sugrįžti į teisybės kelią, rodai savo tiesos šviesą, suteik visiems, kurie vadiną save krikščionimis, ir mesti tai,

kas tajam vardui prieštarauja, ir siekti to, kas jam pritinka. Per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų... Amen.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 4545 W. 63rd St., Chicago 29, Ill. Second class postage pd. at Chicago, Ill., Subscription: \$3.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editor Rev. J. Sakevičius, M.I.C.

PRISIKĒLIMO ³ PĀLAIMA

JĒZUS Kristus turējo visā eilē pasikalbējumū su savo mokiniāis Paskutinēs vakarienēs metu. Šv. Jonas apaštalas ypatingai pažymi šios dienos evangelijoje svarstomā pasikalbējimā.

Su ypatingu rūpesčiu Išganytojas paruošē mokinius savo kančios ir mirties dramai ir pagaliau prisikēlimo džiaugsmui.

Daug kartū Viešpats Jēzus aiškiai kalbējo su savo priēšais apie prisikēlimā iš mirusiu, tačiau mokiniai nepajuto taip akivaizdziai Jo trumpalaikio pasiēalinimo kaip dabar. "Kā tai reiškia, kā jis sako: Valandēlē?" Jēzus suprato mokiniu mintis, kuriū jie patys dar nedrīso atverti. Jis pats paaikino. Jis palygino tā apaštalu skausmā, kuris susidarē Kristui mirus, gimdančios moters skausmui. Tas skausmas, kuris pibrendo, priimant Apvaizdos planā, pavirs džiaugsmu. Šis palyginimas nukreipia mūsu dēmesj daugiau pasitikēti Dievu mūsu bandymū valandose ir turēti Jame viltj.

Be to, Jēzus Kristus norējo duoti apaštalam ir visu laikū Jo mokiniams dar kitā pamokā, būtent, kad krikščioniškas džiaugsmas savo šaknis turi giliai suleidēs skausme. Apie tai Kristus pasakē savo atsikēlimo iš mirusiu dienos vakare diviem mokiniams, kuriuos Jis sutiko einančius j Emaus miestelj: "Argi nereikējo, kad Kristus tai kentētū ir taip jēitū j savo garbē?" (Luk. 24, 26).

Šiuo dar kartā patvirtinama, kad prisikēlimo "džiaugsmo niekas neatims". Šis Kristaus pažadas šviečia drāsa ir viltimi. Nežiūrint to, kad karšais atrodo, jog gyvenimo priespaudos viskā sutriuškina, krikščioniškas džiaugsmas triumfuojā.

Jēzaus žodžiai skelbia visiems laikams nesugriaunamā tikrumā. Taip pat ir mūsu amžius, kuris yra sukrēs-

tas begale įvairių vargū, neprivalo užmiršti V. Jēzaus žodžiu. Jo malonēs dėka mes tapome Bažnyčioje antgamtinio gyvenimo ir Jēzaus garbingojo prisikēlusio kūno nariai. Krikščionis turi justi tā grožj ir tā turta, kad Kristaus paveldējimas yra jo paveldējimas. Nežiūrint kokios gyvenimo sunkenybēs j ištiktū, krikščionis yra pilnas vilties, kad jo pergalē užtikrinta Kristaus pergalėje.

Kristaus prisikēlimas bus netiktai džiaugsmo šaltinis, bet taip pat ir mūsų tikėjimo pamatas. Kristui prisikēlus, paaikšējo tai, kas slēgē apaštalus ir mokinius. "Iš tikruju Kristus yra prisikēlęs iš numirusiuju kaip užmigusiuju pirmonē" (1 Kor. 15, 20).

Jēzus Kristus baigia šj pasikalbējimā, sakydamas: "Iš tikruju, iš tikruju, sakau jums: ko tik prašysite Tēvā mano vardu, jis jums duos. Iki šiolei jūs nieko neprašēte mano vardu. Prašykite ir gausite, kad jūsu džiaugsmas būtų pilnas" (Jon. 16, 23-24).

Štai yra kitas džiaugsmo šaltinis Prisikēlusio mokiniams. Pasitikėjimas Kristumi, dėl kurio buvo lengva pakelti skausmā, tapo džiaugsmo šaltiniu. Dalyvavimas Jo prisikēlime sustiprina mūsų džiaugsmā. Tai pažadas, kuris duoda garantijos, kad mūsų maldos, Jēzui Kristui tarpininkaujant, bus dangiškojo Tēvo išklaustytos. Jau pranašas Izaijas savo pranašystėje apie Kristaus kančią nusakē: "... jis nešē daugelio nuodēmes ir meldē už nusidējēlius" (Iz. 53, 12).

Jej apaštalai nejautē reikalo, kai jie buvo drauge su Kristumi, kreiptis, kad Kristus tarpininkautū, dabar tas reikalas jau paaikšējo. Kad mūsų malda būtų sekminga, mes turime melstis Jēzaus vardu. Mes meldžiamēs su Bažnyčia ir vienybėje su Kristumi.

Šios dienos evangelijos šviesoje matome, kad Kristaus prisikēlimas mus

KARALIENĖ KANKINIŲ

Kankiniais vadiname tuos tikrosios Jėzaus Bažnyčios krikščionis, kuriems teko kentėti mirties bausmę vien už tai, kad jie neapsiėmė išsižadėti tikybės, arba kurie žuvo nesutikdami padaryti nuodėmės, į kurią buvo verčiami. Daugiausia krikščionių kankinių buvo per pirmuosius 300 metų po V. Jėzaus įžengimo į dangų iki Romos imperatoriaus Konstantino Didžiojo laikų. Tas imperatorius 312 metais po Kristaus užgimimo panaikino buvusią iki tol mirties ir kitas bausmes už laikymąsi krikščionių tikybės. Tuomet ta tikyba įgavo pilną laisvę Romos valstybėje. Bet Persijoje gana daug krikščionių žuvo už tikybą ketvirtame ir penktame šimtmečiuose. Nemaža katalikų nukentėjo maurams valdant Afrikos šiaurę ir Japoniją. Šešioliktame ir septynioliktame šimtmečiuose kelios dešimtys katalikų buvo nužudyti už ištikimybę Katalikų Bažnyčiai Vokietijoje, Olandijoje, Švedijoje ir Anglijoje. Aštuonioliktam šimtmečiui besibaigiant, Didžioji Prancūzų revoliucija nužudė keletą šimtų katalikų. 1900 m. nemaža kankinių už tikybą buvo Kinuose, o 1910 m. Portugalijoje, 1926 — Meksikoje. Įsigalėjęs Rusijoje, užėmęs Pabaltijo tautas, Lenkiją, Čekiją, Slovakiją, Vengriją, Bulgariją, Jugoslaviją ir Albaniją komunizmas trumpu laiku daug krikš-

moko, jog, priimant kentėjimus dėl Kristaus, galime rasti tikro džiaugsmo šaltinį ir tikrą sielos ramybę su Dievu, ir, be to, Kristaus atsikėlimas iš mirusių atgaivina mūsų tikėjimą bei viltį, kuri tampa tikrove.

Linkėtina visiems, velykinės šviesos ir džiaugsmo laikotarpyje, kurio palaimą taip gausiai jaučia visa Bažnyčia, patirti to tikro vidinio atgimimo, kuris nuolat augtų iki pilno žmogaus subrandimo Kristuje (Palyg. Ef. 4, 13).

A. Z.

čionių nukankina iš tikro už tikybą, bet melagingai kaltindamas juos už pramanytus nusizengimus. Knygoje "Martyrologium Romanum", kur surašomi katalikų pripažinti šventieji, atžymėta 13.825 kankiniai. Tarp kankinių yra visokio amžiaus, abiejų lyčių ir įvairios padėties krikščionių: vaikų ir senelių, mergaičių, moterų ir vyrų, kareivių ir jų vadų, vergų ir turtuolių, net karališkosios šeimos asmenų ir pačių karalių, kuriuos nužudė maištą pakėlusieji tikybės priešai. Įvairios būdavo ir kančios, kurių teko patirti kankiniams: vienus nuskandindavo, kitus sudeginavo, kitiems galvas nukirsdavo, kitus akmenimis užmušdavo, kai kuriuos prie kryžių prikaldavo, ne vienam sąnarius išnarindavo arba badyte užbadydavo.

Buvo žmonių, sakiusių, kad ir V. Jėzaus motina Marija mirusi ne savo mirtim, o buvusi nužudyta, kai Romos kariuomenė užėmė Jeruzalės miestą, degino arba kitas kuris ją suėmęs ir nužudęs. Bet tas paskalas gerai ištyrus pasirodė, kad jos tuščiai pramanytos.

Marija kankinių karalienė yra ne dėl to, kad būtų tapusi nukankinta, o dėl to, kad su Viešpatim Jėzumi atkentėjo Jo kančias. Pirmą didįjį skausmą ji pajuto V. Jėzui dar kūdikiu tebesant, kada senelis Simeonas šventovėje pasakė Marijai apie Sūnelį: "Štai šitas pastatytas nupuolimui ir atsikėlimui daugelio Izraelyje ir kaip ženklas, kuriam bus prieštaraujama. Ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, kad būtų atidengtos daugelio širdžių mintys" (Lk. 2, 34-35).

V. Jėzui Dievo mokslą skelbiant, Jo priešai nekartą tarėsi Jį nužudyti. Ne sykį Marija patirdavo tuos suokalbius, ir kiekvienu atveju skaudžiai susopėdavo jos meilingiausioji širdis. Kaip kitos motinos dažnai jauste nujaucia

savo vaikus ištikusią nelaimę, taip ir Marija nemiegojo tą naktį, kada išdavikas Judas V. Jėzų bučiavo, o ginkluotieji niekadėjai Jį suėmę surišo, stumdė ir kitaip koneveikė. Miesto miniai staugiant, kad Pilotas prikaldintų Jėzų prie kryžiaus, Jo Motinos širdis sustingo ir veidas pabalo. Išganytoją plakant, švenčiausioji Motina jautė kiekvieną rykštės smūgį. Kai ji pamatė Sūnų su erškėčių vainiku ir kryžių nešantį, jos skausmas buvo gaillesnis už peilio piovimą ar durtuvo smeigimą.

Ji matė Jėzų parpuolant po kryžium. Būtų šokusi artyn, bet nė to jai neleido žmonės, už kuriuos Jis ir ji kentėjo. Tik pažvelgė Sūnus į Motiną ir Motina į Sūnų, o tie du akių žvilgsniai buvo du neapsakomai skaudūs sopuliai. Drebančiomis kojomis ėjo V. Jėzus. Jo velkamas kryžius apatiniu savo galu trinksėjo į gatvės akmenis, ir kiekvieną trinksėjimą jautė Marijos širdis. Jis dar porą kartų parpuolė ir nepaisė, kad budeliai Jį spardė ir mušė, bet Jo Motina skaudžiai jautė kiekvieną smūgį. Kitos moterys verkė. Ji verkti negalėjo, nes jai per skaudu buvo. Bet ji negalėjo nė atsilikti nuo Jėzaus. Jo ir jos skausmas stipriausiai rišo ją su Juomi. Paskui Jį ir ji užlipo ant Kalvarijos kalno. Ten prilipusius prie Jėzaus nugaros žaizdų rūbus piktadariai nudrėskė Jo Motinai veizint. Ji tai jautė taip pat gyvai, kaip kad būtų nuo jos pečių odą nulupę. Kai vinis kalė V. Jėzui į rankas ir kojas, tai Marijai būtų buvę lengviau, jei jos rankos ir kojos būtų buvusios sužalotos, o ne mylimiausiojo Sūnaus. Kai pakibęs ant vinių, per rankas ir kojas įkaltų į kryžių, V. Jėzus Savo vieton pasiūlė šv. Joną, tai Marijos skausmas dar padidėjo, nes ji aiškiai matė savo nuostolį. Kai V. Jėzus numirė ir kareivis ietimi perdūrė Jo šoną bei širdį, tos žaizdos Išganytojas nejautė, bet jautė Jo Motina.

Branginame ir aukštiname tuos kankinius, kuriems už jų tikėjimą priešai galvas nukirto. Juo labiau turime

branginti Mariją, nes jos skausmai dėl V. Jėzaus buvo nepalyginti didesni už šv. Jono Krikštytojo skausmą, patirtą Erodo kalėjime, kada Krikštytojui galvą nukirto. Marija tad yra kankinė ir kankinių karalienė, nes ji kentėjo daugiau už daugelį kankinių.

Krikščionių kankiniai graikiškai ir lotyniškai vadinasi "martyres." Pirmoji to žodžio prasmė reiškia liudininką. Liudijimas yra gera priemonė tiesai patirti, ypač kada du trys vienaip teigia. Bet geriau matyti tiesą iš to žmogaus, kuris savo mirtimi ją pareiškia. Kankiniai tad yra geriausi liudininkai. Iš jų matyti, kad Kristaus tikyba yra tiesa. Švenč. Marija yra tos tiesos liudininkė labiau už kitus kankinius ir už evangelistus. Taigi ji yra krikščionijos teisingumo liudininkų karalienė. Lotyniškai litaniją kalbant, teisingiausiai sakome "Regina Martyrum." "Regina" reiškia karalienę, o "martyrum" reiškia kankinių — liudininkų, savo krauju patvirtinusių tikybos tiesas.

Kaip apaštalai ir misionieriai yra Kristaus kariuomenė, taip pat ir kan-

kiniai yra Dievo karalystės kareiviai. Marija — jų karalienė. Ji jiems teikia tai, ko reikia, o reikia pirmiausia kantrybės, drąsos ir ištvermės. Bet ne vien tuo Marija yra šitų dvasios didžiavųjų aprūpintoja.

Dievo Motinos malda ir užtarimas išgelbėjo nuo mirties ne vieną žmogų, kurį tikybos priešai rengėsi nužudyti. Numanu, kad dėl Marijos šv. Petras, Jeruzolimoje suimtas, užrakintas kalėjime ir ruošiamas nužudyti, stebuklingai buvo išlaisvintas (Apd. 12, 1-19). Šv. Steponui Marija to nepadarė, bet kilniausioji sielos stiprybė, ugingoji iškalba, meilingoji nuotaika ir kitos nepaprastos malonės, matomos to pirmojo kankinio gyvenime, buvo jam suteiktos per Marijos tarpininkavimą. Baisėnis už kankinius ir mirtį krikščionių skaisčioms mergelėms būtų buvęs jų skaistybės suteršimas. Stabmeldžiai nevieną sykį bandė tai padaryti, bet jiems nepasisekė. Sirakūzų mieste stabmeldys teisėjas įsakė šv. Luciją varu nuvesti į ištvirtimo namą ir ten ją subiauroti, bet nepajėgė to padaryti, nes visame mieste neatsirado tokios galybės, kuri būtų sugebėjusi skaisčiąją mergelę stovėjusią aikštėje pastumti iš vietos. Tuomet Luciją apipylė derva ir kitais degančiais skysčiais, juos padegė ir vietoje sudegino tą, kurios negalėjo suteršti. Ne kas kitas, tik mergelių ir kankinių karalienė apgynė savo tarnaitės skaistybę. Ne kartą buvo atsitikimų, kad kankinimai nesudarė kankiniams skausmo arba sumažino jį. Uždarytai į kalėjimą Kartaginoje ir pasmerktai mirti šv. Felicita parėjo laikas gimdyti. Ji gailiai vaitojo, nes gimdymo skausmai buvo labai smarkūs. Kalėjimo sargai sakė jai: "kas bus, kai turėsi už Kristų kentėti?" Felicita pasitikėjo, kad tada nebus taip skaudu. Taip ir įvyko. Išvežta nužudyti, patrakusios karvės mėtoma ir bado ma Felicija lengvai atkentėjo tą mirties nelaimę, nes tikrai buvo sumažėjęs jos jautrumas. Tai kankinių karalienė tą sumažėjimą padarė. Kitiems

RYTMEČIO MALDA

*Ačiū Tau, Viešpatie, už poilsį didį,
Kurį man suteikei nakties metu.
Tegul Tavoji meilė šią dieną lydi,
O man gyvent bus gera ir ramu...*

*Gražus pasaulis aplinkui žydi, kvepia
Ir paukščiai gieda sutartinėm Tau:
Neduok nuklysti iš tikėjimo tako,
Kurį ant motinos rankų radau.*

*O kai baigsis žemės kelionė ta miela
Ir mano kūnui užsimerkti reiks:
Į dangišką rojų priimk mano sielą
Ir daug, oi daug malonės jai suteik!*

Ignas Šmigelskis

kankiniams liepta basomis kojomis vaikščioti ant žarijų, o jie jautė lyg minkštas gėles po savo padais, nors tai buvo tikros žarijos. Skausmo smarkumas daug pareina nuo dvasios nuotikos, o dvasios nuotaika — nuo Dievo malonės.

V. Jėzus, į dangų paėmęs Savo Motiną ir suteikęs jai galybę daryti stebuklų, leidžia jai naudoti tą galybę, kad kankiniams palengvintų mirtį, aukojant gyvybę Dievo garbei ir žmonių naudai.

Mes netuščiai minėkime šituos dalykus, o pasimelskime už tuos katalikus, kurie šiandien skaudžiai kenčia dėl tikybos, kad jie ištesėtų. Bet melsimės, kad ir persekiojimai pasibaigtų. Iš švenčiausios Kankinių Karalienės ir iš kitų kankinių pasimokykime branginti tikybos tiesas, pratinkimės kankiniai iškęsti pasitaikančius vargus ir nelaimes. Kantrybė gerai tinka Kankinių Karalienei pagerbti.

Tikroji mūsų galybė tai ta, kurią Kristus mums nurodė: gyvas tikėjimas, savęs atsižadėjimas ir meilė.

Arkivysk. J. Matulaitis

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS

PILNUTINIO GYVENIMO KELIU

Koks yra svarbiausias dalykas žmogaus gyvenime? Laisvė, geras vardas, sveikata, turtai?! Visa tai, be abejo, labai naudingi ir geri dalykai, bet to negana, kad žmogus būtų pilnai laimingas. Kuomet žmogus yra laimingas? Kai jis gyvena pilnutiniu arba Dievo malonės gyvenimu. Be malonės gyvenimas, nors jis būtų ir labai turtingas kitomis dovanomis, yra nepilnas.

Gyvenimą Dievo malonėje galima prilyginti su karališku gyvenimu. Žmogus, kuris gyvena malonėje, priklauso naujai Kristaus karalystei žemėje. Jis gali būti paskutinis elgeta žmonių akyse, bet jis, gyvendamas malonėje, bus kilnesnis už visus šio pasaulio didžiūnus, gyvenančius nuodėmėje.

Malonės gyvenimas žmogui prasižada krikšto metu, kuomet jam atleidžiama prigimtoji nuodėmė ir jis priimamas į naują Dievo vaikų bendruomenę, į Kristaus Bažnyčią. Sutvirtinimo sakramentu tikintysis yra vyskupo ranka pašventinimas apaštalu arba pilnu krikščioniu. Apie tokius krikščionius šv. Petras savo laiške rašė: "Jūs esate išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, įsigytieji žmonės, kad skelbtumėte darbus to, kurs pašaukė jus iš tamsybės į nuostabią savo šviesą" (1 Petr. 2, 9).

Per pašvenčiamąją Dievo malonę tikintieji dalyvauja karališkoje kunigystėje, kuri nuo sakramentalinės kunigystės skiriasi tuo, kad tikintieji negali konsekruoti duonos ir vyno į Kristaus kūną ir kraują, negali atleisti nuodėmių, teikti sutvirtinimo. Tačiau tikintieji turi teisę krikštyti, katekizuoti kitus, padėti kunigams spaudos ir labdarybės darbuose.

Tikinčiojo uždavinys yra tikrai aukštas ir kilnus: būti apaštalu. Tačiau apaštalo darbas bus tiek vertingas, kiek pats apaštalas gyvena malonės gyvenimu. Kitaip visas jo veikimas būtų tik tuščios pastangos, norint ki-

tiems duoti tai, ko pats neturi. Nes ką padėtų tokiam veikėjui didžiausi talentai, turtai, žmonių jam teikiama garbė, jei jis būtų praradęs malonės gražųjį rūbą. Jis būtų tik apaštalo karikatūra.

Dievo malonė prarandama su kiekviena sunkia nuodėme. Ji vėl atgaunama per atgailos sakramentą arba per gailestį, kai negalima surasti kunigo išpažinčiai. Tačiau pirma proga reikia nuodėmę išpažinti. Atgailos sakramentas gražina sielai pašvenčiamos Dievo malonės rūbą, gražina į pirmąją stovį.

Atgailos sakramentas yra įsteigtas pirmoje eilėje atleisti sunkias arba mirtinas nuodėmes, kad tikintieji galėtų kuo greičiau atgauti prarastą malonės stovį. Klaidinga būtų manyti, jog išpažinti nuodėmes užtenka kartą metuose. Išpažinti nuodėmes geriausia tuojau pat, kai padaromos. Juk gydytojas irgi tuojau šaukiamas, kai rimtai suserga ligonis.

Išpažintis yra netik sunkioms nuodėmėms atleisti, bet ir suteikti žmogui pirmą pagalbą: patarti sunkumuose, išaiškinti abejones, duoti naudingų nurodymų pasitaisymui ir suteikti palaiminimą. Naudinga yra dažnesnė išpažintis, pav. kas mėnesį, kad tikintysis galėtų nuolatos atsinaujinti dvasioje ir padaryti naujus pasiryžimus kitam mėnesiui.

Neišmintingas yra priekaištas, kad dažna išpažintis naudinga tik pamaldžioms sieloms, lygiai kaip neišmintinga būtų tvirtinti, kad gydytojas reikalingas tik sveikesniems žmonėms. Priešingai, silpnesnieji yra reikalingi dažnesnės ir geresnės gydytojo priežiūros. "Ne sveikieji reikalingi gydytojo, kalbėjo Kristus, bet ligoniai". Ir jis pridūrė: "Aš atėjau ieškoti kas pražuvę". Taigi pirmoje eilėje sakramentai yra silpnesniesiems, kad ir jie su malonės pagalba pasiektų tikslą.

Šalia sakramentų būtina yra malda,

norint išlaikyti malonės stovį. Daugelis tikinčiųjų negyvena malonės stovyje, nes nesimeldžia. Dievas duoda kiekvienam užtenkamai malonių su ta sąlyga, kad tų malonių maldoje prašoma. Nes kaip galima ko nors tikėtis gauti, kai visai neprašoma. Net sakramentai vieni negalėtų žmogų apsaugoti nuo puolimo, jei jis nesimelstų, arba labai apsilėidęs būtų savo maldose.

Juk ir augalams negana drėgmės, bet reikalinga dar saulės šviesos. Kas augalams saulės šviesa, tas žmogaus sielai malda. Per maldą ateina nauji įkvėpimai, sustiprinimai ir paskatini- mai į gerą. Nuo maldos priklauso visas žmogaus dvasinis gyvenimas. Kas mel-

džiasi kasdien nuoširdžiai, tas gauna kasdien naujų malonių. Kas nesimeldžia tik nuskriaudžia save, nes atsisako nuo jam teikiamos pagalbos.

Maldai nereikia daug laiko, užtenka keletos minučių per dieną. Tačiau daugelis neranda nė tų kelių minučių, nors paroje yra 1440 minutės, iš kurių 440 skiriama miegui, 500 darbui, 100 valgymui, 100 laisvam laikui ir apie 200 pasikalbėjimui arba žiūrėjimui. Maldai gi skiriama vos kelios minutės. Nenuostabu todėl, kad daugelio gyvenimas yra labai apkartęs ir tamsus, nes trūksta saulės: tos Dievo palaimos, kuri teikiama tik besimeldžiantiems.

Kun. Aug. Steigvila, M.I.C.

Vatikano paviljonas
tarptautinėj Briusello parodoj

KODĖL TĖVAI SLOPINA PAŠAUKIMUS?

Viena motina, lankydama savo dukterį vienuolyne, visuomet atvažiuoja nauju, blizgančiu, sportišku automobiliu. Ji pakartotinai kiša mintį mergaitei, kad automobilis teksiąs jai, jeigu tik išstosianti iš vienuolyno. Vienas vaikas, jau besimokąs kunigų seminarijoje, buvo tėvų tiesiog pagrobtas iš seminarijos kiemo. Kodėlgi tėvai imasi net tokių priemonių sunaikinti pašaukimą? Kodėl normaliai gera motina ir geras tėvas taip karštai kovoja užgniauzti savo vaikuose palinkimą į dvasišką gyvenimą?

Kartais net išgąstingai rėkia: "Tas vaikas mano, visas mano, ir aš niekad jo nepaleisiu." Kokia čia nesąmonė! Tikra tėviška meilė turi tarnauti vaikams siekiant tik vieno dalyko — vaikų gerovės. Bet kartais tėviška meilė virsta savimyliška, perdaug būna prisirišusi. Tada toji meilė nepadedą vaikui būti geram, bet lenkia vaiką tarnauti tėvams dėl jų pačių gerovės. Savimyliški tėvai apkabina vaiką ne tam, kad vaikas gerai ir saugiai jaustųsi, bet tik pasitenkina tuo, kad turi bent vaiką, kurį gali imti į glėbį. Tokia klaidinga prisirišimo meilė tėvai džiaugiasi ne tuomi, kad vaikas laimingas, bet tik tuomi, kad jie laimingi turėdami vaiką. Tokie tėvai žiūri į vienuolynus ir seminarijas kaip į plėšikus. Tokiems tėvams pašaukimas tai didžiausias priešas, kuris gali išplėšti jiems brangiausią turtą. Tokiai klaidingai tėvų savimeilei yra tik vieni vaistai. Tegul tokie tėvai prisimena, kad jų savimeiliškas prisirišimas labiau atskirs vaiką nuo jų, negu pašaukimas į dvasinį gyvenimą.

"Aš nenoriu, kad mano duktė taptų kaline." "Kam gi turi mano sūnus aikvoti savo gabumus kunigystėje? Juk jis galėtų labai gerą vardą sau užsitarnauti kokia nors profesija!" Aišku, kad tėvai teisėtai nori visa ko geriausiai savo vaikams. Bet visa nelaimė ta-

Ateik, tu būsi apvainikuota!

me, kad kaikuriems tėvams tas "visa ko geriausiai" taikomas tik šios žemės reikalams ir šiems laikams.

Nors tokie katalikai tėvai sakosi, kad tiki į amžinybę ir žino apie dvasiškas vertybes, tačiau jų kasdieninio gyvenimo pažinimas yra praktiškai suvaržytas ir rūpinasi tiktai gražiais drabužiais, išauklėjimu, pinigais, geromis vedybomis, pasisekimu biznyje, gerais bičiuliais, įtakingomis pažintimis ir, žinoma, vaikaičiais (anūkais).

Tokiems tėvams vienuolės rūbai, griežta vienuolyno dienotvarkė ir atsispyrimas nuo pasaulio atrodo kaip žiauriausias likimas gyvai mergaitei, dar nesulaukusiai 20 metų. Juodas kunigo drabužis, slaugus ligonių ir senelių patarnavimas, misijų laukai ir jų neturtas bei vargingumas neatrodo tėvams, kad tai būtų geriausias gyvenimas jų vaikui. Ar tokiems tėvams sunku yra suprasti, kad mirtis sunaikina tuos laimėjimus, kurie matuojami žemišku laiku, ir kad vienintelės vertybės ir pasisekimai yra tie, kurie amžinybe vertinami?

"Kaipgi mūsų mergaitė gali nuo

mūsų atsiskirti ir viską palikti?" "Kaipgi mūsų vaikas gali būti toks nedėkingas, kad mus atmeta, ir ne tik mus, bet visa ką jam galime duoti?" Kaikurie tėvai sunkiai supranta pašaukimo paslaptį. Tėvams didelė paslaptis, kad jų mergaitė gali pasirinkti tokį gyvenimą, kuris jiems visai nepriimtinas. Tėvams didelė paslaptis, kad jų vaikas siekia kunigystės, o atmeta darbą, kuris kasmet įneštų \$10,000. Tėvams didelė paslaptis, kad vaikas ar mergaitė pasirenka dvasinį pašaukimą. Bet paaiškinimas visai paprastas. Pašaukimas į dvasišką gyvenimą kaikuriems tėvams yra paslaptis, nes jie patys nebuvo pašaukti. Jie buvo pašaukti į vedusiųjų luomą. Kadangi Viešpats Jėzus jų nevedė prie pilno pasiaukojimo Dievo tarnyboje, jie negali suprasti, kad gali būti toks dalykas.

"Juk mūsų vaikas jau ne toks geras!" "O ta mūsų mergaitė, ar ji mano, kad ji jau kokia šventoji dėl to savo pamaldumo!" Taip, brangieji, atrodo, kad kaikurie tėvai net pavydi savo vaikams, kai šie pareiškia norą siekti šventumo ir tobulumo gyvenimą. Tėvai kartais jaučia, kad vaikų pašaukimas

lyg jiems prikiša kokius dvasiškus nepriteklus. Tėvai kartais to nepastebi savyje. Žinoma, tai jau įgimtas dalykas atmesti visa, kas mus padaro mažesniais. Bet tokie tėvai turėtų pagalvoti, kokią didelę dovaną Dievas jiems suteikia, šaukiant vieną jų vaikų į dvasinį gyvenimą.

Katalikai tėvai ir motinos, ypač Jūs kurie bandote slopinti pašaukimus, jeigu jūsų meilė vaikams yra savimyliška, jeigu jūsų pažiūros į gyvenimą yra labai žemiškos, jeigu jūs nesuprantate, kodėl jūsų vaikai jaučia patraukimą į vienuolyną ar seminariją, jeigu jūs pavydite savo vaikams, tai dabar sustokite ir pagalvokite, ir nustebsite tuo, ką Dievas nori jums padaryti.

Dievas kviečia ir nori padaryti jus, kad taptute vertais savo sūnaus ar dukters. Galimas dalykas, kad Dievas nori panaudoti jūsų vaiko pašaukimą, kaip priemonę jus traukti arčiau prie savęs. Iš tikrųjų dabar gali būti ta valandėlė, kada Dievas mokina ir vaikus ir tėvus, kad, anot šv. Augustino, mūsų širdys dar neramios, kol Jame neras sau poilsio.

A. Naudžiūnas, MIC

SESERS VIENUOLĖS NUOTYKIAI

(Tęsinys)

Apie vidunaktį užpuolė amerikiečių lėktuvai ir pradėjo mėtyti bombas. Visiems belaisviam buvo įsakyta atsigulti ant denio, o kareiviai tuo metu atidarė stiprią priešlėktuvinę ugnį. Viena bomba sprogo laivo priekyje, lėktuvai nuskrido, tačiau laivas buvo apgadintas.

Tada grupė misionierių kalinių nuėjo pas japonų karininką ir pasakė, kad jie duos ženklą amerikiečiam, jog jie yra kaliniai ir tada amerikiečiai jų nebepuls, tačiau japonų kariai atsakė:

— Nereikia mums jokių ženklų. Mūsų ginklai už viską atsako ir amerikiečių puolimų atsiginsim.

Per naktį laivas buvo pataisytas ir Dorish Maru pasirengė plaukimui. Sekantį rytą jūra buvo labai rami. Toli horizonte užė amerikiečių lėktuvai. Priartinus lėktuvams kariai vėl nuo laivo atidarė stiprią ugnį. Belaisviai sukrito ant denio ir sesuo Otonija užsidėjus ant galvos seną lagaminą girdėjo, kaip trunkėsi ginklai ir kaip iš belaisvių lūpų šnibždėjo maldos. Sesuo Otonija sako:

— Ligi mirsiu aš to garso neužmirsiu.

— Kada po kelių minučių ji pakėlė galvą. Ant denio buvo negyvų žmonių ir daug sužeistų. Laivas visas buvo apibertas skeveldromis ir sukaptas kulku ir bombų šukių. Kunigai davė mirštantiems išrišimą. Sesuo Otonija padėjo jiems. Netrukus ji pastebėjo, kad du jos pirštai kraujavo ir buvo kulku sužaloti. Ji apsuko juos nosine ir toliau padėjo slaugyti sužeistuosius. Sesuo Otonija pasakoja:

— Vienuoliai ir kunigai mirė mano akyse ir aš negalėjau būti nuošaliai ir žiūrėti tik savęs. Aš turėjau jiems padėti.

Ir sesuo Otonija rado netoli mirštančią seserį Imeldą ir seserį Melitą. Keturios kitos vienuolės ir vienas kunigas mirė nuo žaizdų. Dr. Braun ir jo žmona Hattie, protestantų misionieriai, savo dideliu supratimu išgelbėjo daug sužeistųjų gyvybių. Šiame chaose sesuo Otonija jieškojo savo sesers Dolorosia. Ji pagaliau atrado seserį beveik negyvą. Kulkos buvo suvarstę jo šlaunikaulius. Vėliau jos sesuo iš lėto užgeso besišypsodama. Ir taip po tos nakties buvo užmušta ar tuoj mirė 27 vienuolės, septyni kunigai ir vienuolika broliukų. Taip pat buvo užmušti 6 protestantų kunigai, trys sunkiai sužeisti. Buvo užmušta Naujosios Gvinėjos 7 berniukai. Iš viso, kai mirė sužeistieji, žuvusiųjų skaičius pasiekė 70 asmenų. Japonų kareivių žuvo apie 30 ar daugiau. Atsižvelgiant, kad žuvo tiek Dievui pasišventusių asmenų, įvykis buvo neįprastai skaudus. Retai kada tiek kunigų ir vienuolių vienu metu žūna. Vėliau visi buvo nugabenti į stovyklą Goya Naujojoje Gvinėjoje. Sesuo Otonija slaugė visus sužeistuosius, bet ir ji pati sirgo, ir tik stovykloje buvusio daktaro Braun sumanymas ne vieną išgelbėjo nuo mirties.

Eikit ar mirsit

Vėliau japonų leitenantas Nashira pasakė, kad visi turi iškelti iš tos

stovyklos, nes galėjo ateiti amerikiečiai. Jis sakė, kad tie, kurie nepaeis, bus šaudomi. Pagaliau po žygiavimo jis pamatė, kad nieko nebus, kad kaliniai persilpnė, ir jis tujau sugrižo vėl atgal į Goya stovyklą. Pagaliau sargybinių nebuvo daug. Keturi misionieriai, kun. Hagan iš Bostono ir brolis Berchmans iš Kenoshos, taip pat du lenkai vienuoliai broliukai išbėgo iš stovyklos ir atsidūrė amerikiečių rankose. Tai buvo 1944 m. balandžio 26 d. Vėliau amerikiečiai puolė stovyklą ir ją išvadavo. Sesuo Otonija sako, kad tada kaliniai ir džiaugėsi ir verkė. Jie nors ir buvo alkani nenorėjo valgyti. Visos jų žaizdos buvo perrištos ir sergantieji gydomi moderniais vaistais. Netrukus jie iš tos vietos keliavo, turėjo bristi upe. 20 karių išokę į vandenį savo pečiais ir rankomis silpnus kunigus ir seseris su ašaromis akyse perkėlė per upę. Visi tuojau buvo nuvežti į Australiją gydyti. Po karo seselė Otonija vėl sugrižo į Naujosios Gvinėjos misijas. Ji buvo nuvykus ir ten, kur jų laivas stovėjo. Ten ji rado uostą sugriautą, palmes kulku nukaptas, tik žolė vėl augo ant sumintų laukų.

Ir ką sesuo galvoja apie savo ateitį. Ji sako, kad tie misionieriai, kurie mirė Naujoje Gvinėjoje, tą žemę pašventino. Ir todėl ji, pagerbdama tuos žuvusius šventuosius, sako tada, kaip tik bus galima, ji vėl sugrįš į Naująją Gvinėją.

Iš tos sesers nuotykių, matome, kad misijoms pasiaukoję visą gyvenimą asmenys turėjo pakelti nė kiek mažiau aukų negu kiti. O tos aukos juk šventina žemę ir tvirtina katalikų tikėjimą šiame pasauly, nes kiekvienas prakaito ir kankinio kraujo lašas paaukotas Dievui padeda plėstis Dievo karalystei žemėje. O tai juk ir yra svarbiausia.

M. Muraitis

MALDOS APAŠTALAVIMAS

BENDROJI INTENCIJA 1959 M. GEGUŽIO MĖNESIUI UŽ PASAULIEČIUS JAUNIMO MOKYTOJUS

Katalikiškos mokyklos priklauso nuo žmonių dosnumo. Šioji parama jas pasiekia vienu arba kitu keliu. Kadangi mokyklų ir mokinių skaičius nuolat didėja, tai reikalingi pasauliečiai mokytojai, kurie pagelbėtų vienuoliams ir kunigams, dabar vis labiau užimtais pastoraciniais darbais. Katalikiškos mokyklos būtinai yra reikalingos, turint galvoje nemirtingų sielų amžiną išganymą. Mūsų rūpestis pasauliniais mokytojais turi būti toks pats, kokį mes jaučiame katalikiškų mokyklų atžvilgiu.

Pasauliečiai mokytojai tarnauja Kristui, pagelbėdami sieloms nežiūrint, kur jie šį darbą atlieka. Jų gi darbas turi didelės vertės, nes jie daro įtakos į jaunimą. Kuo daugiau jie turi Kristaus dvasios, tuo daugiau naudos gali padaryti. Svarbus dalykas, kad jie ne tiktai paveiktų viešose mokyklose ir valstybės universitetuose, bet kad turėtų įtakos tinkamai pakreipti įstatymus ir vietos potvarkius. Jėzus Kristus padarė tai, ką Jis galėjo toje aplinkoje, kur nebuvo jokio kataliko. Kadangi Jis mylėjo žmones, tai visa įvykdė pagal savo meilės dydį.

YPATINGOJI MISIJŲ INTENCIJA UŽ MUSULMONŲ ATSIVERTIMĄ PER MARIJĄ

GEGUŽIO MĖNUO PAŠVĖSTAS DIEVO MOTINAI

Mėnesio globėjas šv. Jonas Krikštytojas
de la Salle — geg. 15 d.

Šio mėnesio globėjas šv. Jonas de la Salle yra Krikščioniškų Mokyklų Brolių vienuolijos kūrėjas ir didelis krikščioniško jaunimo auklėjimo apaštalas. Jis gimė Reimso mieste, Prancūzijoje, 1651 m. Priėmęs aukštesnius šventimus, pardavė savo turtus, kad galėtų pagelbėti vargšams, ir pasišventė atgailai, aukai ir artimo tarnybai. Dide-

le kantrybe jis pergalėjo kliūtis, steigiant Krikšč. Mokyklų Brolių vienuoliją, kurią šv. Sostas formaliai užtvirtino tik po jo mirties. Naujas vienuolijos vadovas, jam suteikęs paskutinius sakramentus, paklausė: "Mylimas tėve, ar džiaugiesi Dievo tau siųstais kryželiais ir skausmais?" "Taip, — atsakė jis, — visame garbinu Dievo vėlia." Mirė 1719 metais.

PRATYBA. Jei myli Kristų, padaryk ką nors gera artimui.

ŽODIS PROMOTORIAMS

Per šv. Mišių auką Bažnyčia ir jos nariai ne tik dalyvauja Viešpaties Jėzaus aukoje, bet, būdami vienybėje su Kristumi, mes patys save aukojame.

Ši tiesa turi savo pasekmes mūsų gyvenime. Jei mes esame aukos su Jėzumi Kristumi, tai turime pajusti Kristaus kančią mumyse. Iš tikrųjų visi mes žinome, kad mirsime, ir mirtis gali būti mūsų aukos užbaiga. Ji gali būti Kristaus mirties atvaizdas, jei mes ją priimame noriai su visais skausmais ir sopuliais, kurie eina drauge su ja. Bet mus ištinka dar prieš mirtį kiti gyvenimo kryželiai. Tai yra Kristaus kentėjimų dalis. Tai atsisteisimo medžiaga.

Mūsų kentėjimai yra Kristaus kentėjimų dėl žmonių išganymo atnaujinimas, tęsinys ir papildymas. Aukodami šv. Mišias ir ypatingai kentėdami Jėzaus Kristaus aukos dvasioje, mes įamžiname Kristaus kančią ir perteikiame jos vaisius žmonėms. Tai pabrėžia šv. Povilas apaštalas: "Dabar aš džiaugiuos kentėjimais už jus, ir, ko Kristaus kančioms netenka, tai aš papildau savo kūne jo kūnui, tai yra, Bažnyčiai" (Kolos. 1, 24).

Tas dar nereiškia, kad trūko ko nors Kristaus kentėjimams. Čia jau meilės reiškiny, kad krikščionis gali kentėti. Negalime mes būti išlepinti Kristaus kūno nariai, kai Galva buvo apvainikuota erškėčiais. Kristaus kūno nariai turi būti Jam panašūs. Tai ligoniams ir vargšams didelė paguoda.

Su mūsų bendradarbiais

MARIJONŲ BENDRADARBIŲ SEIMO

įvykusio Chicagoje 1959 m. kovo 15 d.,

NUTARIMAI

I

Atsižvelgdami į tai, kad šiemet su-eina 50 metų nuo Tėvų Marijonų kongregacijos atnaujinimo anais sunkiais Rusijos caro valdžios laikais, kuomet dekretais buvo draudžiama steigti vienuolijas ir joms veikti, seimo dalyviai, besidžiaugdami, kad Dievo Apvaizda apsaugojo kongregacijos atnaujintoją arkivysk. Jurgį Matulaitį-Matulevičių ir jo pagalbininkų žingsnius, leido išaugti jai į gausingą organizaciją, tiek daug nuveikusių Dievo ir tėvynės labui, ypač taip garbingai pasitarnavusių Amerikos lietuvių visuomenei, pasižada ir maldomis ir darbu talkinti Tėvų Marijonų kartai, kad ir ji iššęstų taip, kaip jos pirmtakai, ir kad būtų užtikrintas jos tęstinumas.

Seimo dalyviai, sveikindami Tėvus Marijonus auksinio jubilėjaus proga, prašo Augščiausiojo, kad vienuolija netrukus galėtų gražinti savo laisvą veiklą už geležinės uždangos, o dabar ten tebeveikiantiems marijonams linki kantrybės sulaukti laikų, kuomet ir vėl laisvai galės tarnauti Dievo garbei ir žmonių gerovei.

Seimas skatina lietuvių visuomenę gausingai dalyvauti jubilėjiniuose Tėvų Marijonų ir jų Bendradarbių parengimuose.

Minint jubilėjinę 50 metų marijonų vienuolijos sukaktį, seimas ypatingai skatina platinti "Laivą" ir tokiu būdu prašo visus, užsisakiusius "Laivą" skaitytojus, neribojant jų asmeniško šiaip dosnumo kitokiais būdais paremti, surasti šiais metais bent po vieną naują "Laivo" skaitytoją-prenumeratorių, kuris užsisakytų šį laikraštį arba, tik angliškai skaitantieji, "The Marian".

Marijonų jubilėjinės sukakties pro-

ga seimas prašo visus skyrius padaryti dar ypatingą atskirą savo parengimą.

II

Marijonų bendradarbiai džiaugdami, kad Dievo tarno arkivyskupo Jurgio Matulaičio-Matulevičiaus užtarimu žmonės patiria daug paramos įvairiuose savo prašymuose, pasižada savo maldomis bei aukomis remti jo beatifikacijos bylą.

(Bus daugiau)

• **Marijonų bendradarbių seimo dalyviai** maloniai prisimena šeiminkes, kurios skaniai pagamino pietus. Tai buvo Chicagos Bridgeporto skyriaus narės. Vyriausia šeiminkė buvo Antanina Juškienė, kuriai pagalbėjo St. Kaulakis, J. Zelvis, Fr. Vaišvilas, S. Šimaitis ir Urš. Petraitienė.

• **Chicagos arkivyskupas A. Meyer** gegužės 10 d. laikys pontifikalines šv. mišias Aušros Vartų par. bažnyčioje Marijonų vienuolijos 50-ties metų atnaujinimo jubilėjaus proga.

• **Jau 20 m. marijonai Argentinoje.** 1939 m. kovo 1 d. pirmieji trys marijonai: kun. J. Jakaitis, kun. K. Vengras ir kun. A. Andriušis (jau miręs) nuvyko į Argentiną ir ten pradėjo platų misionierių darbą. Kovo 8 d. Gyvojo rožančiaus brolija surengė Avellanedoje vaišes šiai sukakčiai paminėti. Į jas atvyko iš Rosario pirmasis misionierius kun. J. Jakaitis. Dalyvavo ir kitų draugijų atstovai. Pasakyta keleta kalbų.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Metinė narė

A. † A.

M. BAUZIENĖ

Gyveno 2816 E. 89th St., So. Chicago, Ill. Visi Draugijos nariai prašomi už jos sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailėstingumui išprašyti.

žinios iš katalikiškojo pasaulio

• Šv. Tėvas aplankė spaustuve, kurioje spausdinama Vatikano laikraštis "L'Osservatore Romano". Šio dienraščio redaktoriumi jau 39 metai yra grafas J. Della Torre, 74 metų amžiaus. Popiežius jį pasveikino 50 metų žurnalistinio darbo sukakties proga. "L'Osserv. Rom." kasdien spausdinama apie 50,000 egzempliorių.

• Venecijos maldininkai, kurių buvo netoli dviejų tūkstančių, vadovaujami dabartinio patriarcho kard. Urbani, nuvyko į Romą pagerbti savo buvusį patriarchą dabartinį popiežių Joną XXIII.

• Vysk. B. J. Sheil, Chicagos arkivyskupo pagelbininkas, lankėsi Romoje ir bal. 4 d. turėjo audienciją pas šv. Tėvą.

• Gatvių pardavėjai pas popiežių. Bal. 5 d. šv. Tėvas priėmė apie 20,000 Romos miesto gatvių turgų pardavėjų. Jų atstovai atsinešė su savimi papuoštas pintines su vaisiais, daržovėmis ir žuvimis.

• Kristaus drobulė, kurioje buvo suvyniotas Kristaus kūnas, nuėmus jį kryžiaus, dabar yra saugoma Turine, Italijoje. Paskutinės jos fotografijos mokslininkus įtikino, kad tai yra tikroji drobulė, o ne vėlesnių amžių piešinys. Drobulė turi 13 pėdų ilgio ir puspenkto pločio. Joje matosi Kristaus kūno žaizdų ženklai. Redemptoristas tėv. Ed. Wuenschel, ilgai tyrinėjęs, parašė angliškai knygą apie šią drobulę.

• Motociklai popiežiui. Grupė Italijos motociklistų lenktynininkų aplankė popiežių Joną XXIII ir įteikė jam 12 motociklų. Jie bus pasiųsti į misijas Afrikoj.

• Šimtas tūkstančių Fatimoje dalyvavo Portugalijos katalikų akcijos narių bal. 4 d., minint 25 metų jų sąjudžio sukaktį.

• Kiek Rusijoje katalikų? Chicagos De Paul universiteto auklėjimo deka-

nas R. Fleege, kuris lankėsi su amerikiečių grupe Rusijoje ir studijavo Sovietų Sąjungos mokyklų sistemą, pranešė, kad ten katalikų, kurie dar gali lankyti bažnyčias, yra tik apie penki tūkstančiai. Gi, kai bolševikai paėmė valdžią į savo rankas, buvo 8 milijonai katalikų. Šiuo laiku visoje Rusijoje tebėra atdaros tik 4 bažnyčios, būtent labai nuskurdusios Maskvoje ir Leningrade ir, be to, negeresnėje padėtyje Odesoje ir Tiflise. Kiekviena dar turi po kunigą.

• Bažnyčių vienybės kongresas šaukiamas šių metų liepos 1—4 d. šv. Prokopijaus benediktinų vienuolyne Lisle, Ill. Jis svarstys atsiskyrusių rytų krikščionių grįžimą į bendrą vienybę. Tai bus iš dalies pasiruošimas būsimam visuotiniam Bažnyčios susirinkimui.

• Pagerbtas kardinolas Stepinac. Bal. 5 d. Chicagoje kroatai suorganizavo Jugoslavijos kardinolui pagerbimą. Iškilmingas pamaldas laikė Chicagos arkivyskupas A. G. Meyer. Po pietų surengtas specialus banketas, kuriame kalbas pasakė žymūs asmenys. Kard. Stepinac išsėdėjo 5 metus kalėjime, kur buvo žiauriai tardomas. Po to jam buvo leista apsigyventi savo tėviškės kaime, bet ir čia yra nuolatinėje policijos priežiūroje, ir neleidžiama jam eiti jokių pareigų. Štai komunistų skelbiama laisvė!

• Pasitikėjimas katalikais. Olandijos karalienė Julijona pavedė katalikų liaudies partijos nariui prof. J. E. de Quay sudaryti naują vyriausybę. Kovo 12 dienos rinkimuose katalikai išėjo stipriausia partija, turinti parlamente 49 vietas iš 150.

• Kunigas moderniam pasaulyje. Ši tema buvo svarstoma Chicagos Lolojos universitete balandžio 9 dieną. Pranešimus darė kalbėtojai iš įvairių katalikų universitetų.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Kun. Walter P. Urba** balandžio 7 d. šventė 25 kunigystės sukaktį. Kun. Urba šiuo laiku yra šv. Antano parapijos, pas prel. Albavičių, Cicero, Ill., vikaru. Jubilatas pradžios mokslą ėjo tos pačios parapijos mokykloje. Vėliau mokėsi šv. Ignaco aukšt. mokykloje ir Quigley parengiamoje seminarijoje, Chicagoje. Kunigo mokslus ėjo Mundelein seminarijoje. Pirmoji jo paskyrimo vieta buvo šv. Baltramiejaus lietuvių parapija Waukegane, Ill., kur išbuvo 5 metus. Vėliau dirbo Dievo Apvaizdos ir švč. Marijos gimimo parapijose, Chicagoje. 1947 m. pradėjo darbuotis šv. Antano parapijoje Cicero. Mielam sukaktuvininkui pagerbti bal. 12 d. parapijos salėje suruoštas pagerbimas — vakarienė.

• **Grižo vysk. V. Brizgys**, aplankęs Australijos ir N. Zelandijos lietuvius. Vyskupo Brizgio vizitas plačiai ir giliai sujudino lietuviškas kolonijas. Vyskupas aplankė Australijos kardinolą, vyskupus, ministerius ir kitus aukštus

pareigūnus. Tas daug prisidėjo prie lietuvių vardo iškėlimo. Pakeliui į Chicago, Velykų dieną Los Angeles lietuvių parapijos bažnyčioje suteikė Sutvirtinimo sakramentą.

• **Nekalto Prasiidėjimo Seselių** bendradarbių seimas vyksta bal. 12 d. Chicagoje Jaunimo namuose. Seimas pradedamas pamaldomis, tėvų jėzuitų koplčioje 11 val. Seimo programa 2 val. Bal. 5 ir 12 d. prie atskirų bažnyčių daromos rinkliavos paremti Seselių darbams.

• **Kun. H. K. Petronis** mirė staiga š. m. kovo 4 d. Sheboygane, Wis. Velionis turėjo tik 41 metus amžiaus, kunigu išventintas prieš 15 m. Gimė Racine, Wis. Vikaro pareigas ėjo įvairiose Milwaukee arkivyskupijos parapijose.

• **Didelė Rudžių pagalba.** Marija ir inž. Antanas Rudžiai, gerai žinomi Chicagos Amerikos lietuviai veikėjai, pažadėjo parūpinti \$4,000, reikalingų išleisti keturiems vadovėliams lituanistinėms klasėms. M. Rudienė, paklausta, kas ją paskatino prie taip didžios vertės lietuviško kultūros darbo, pareiškė:

— Matau, kad yra reikalas. Ką mes padarysime jaunimui, tai juk neįkainojama vertybė. Nėra kilnesnio uždavinio, kaip padėti jaunimui moksle, jo charakterio formavime, jo lietuviškame auklėjime. Mes visa tai mielai stengiamės paremti, tesitikėdami tik Augščiausiojo palaimos.

• **Tarpt. Prekybos paroda** įvyksta šią vasarą Chicagoje. Lietuviai žada šioje parodoje aktyviai dalyvauti. Jau yra sudarytas garbės ir vykdomasis komitetai, kurie rūpinasi šios parodos geru pasisekimu ir surengimu.

• **Mirė konsulo Stašinsko žmona.** Velykų dienos vakare New Yorke staiga mirė širdimi Aldona Stašinskienė, 53 m. amžiaus.

BRANGIEJI GERADARIAI,

Noriu pranešti Jums, kad Marijonų vienuolyne Romoje per visą gegužio mėnesį bus laikomos Jūsų intencija trisdešimt vienerios mišios, pradedant 1959 m. gegužio 1 d. ir baigiant 31 d.

Yra sutarta, kad šios 31 Mišios būtų aukojamos: 1-a už visus Dievo Tarno arkivyskupo Jurgio Matulaičio-Matulevičiaus beatifikacijos bylos mirusius Rėmėjus ir Geradarius; 2-a už sunkiai sergančius ligonius, kurie yra prašę mūsų maldų paramos ir Dievo Tarno arkivyskupo Jurgio užtarimo; 3-čia už visus gyvus šios beatifikacijos bylos Rėmėjus ir Geradarius, kurie savo maldomis ir aukomis padeda vesti šią bylą.

Prie šių Mišių intencijų galite prijungti savo brangiųjų mirusių ar ligonių reikalus, savo asmeninius ar šeimos reikalus, apie tai pranešdami adresu:

Rev. C. A. Matulaitis, MIC
Marian Hills Seminary
Clarendon Hills, Ill.